

Sygn. akt V.2 Ka 73/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Krystiana Nogłęgo Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r.

sprawy: **B. K. /K./ poprzednio N.**

córki K. i J.,

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 288 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 6 grudnia 2018r. sygn. akt III K 348/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża ją opłatą za II instancję w kwocie 200 (dwieście) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 73/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał B. K. za winną tego, że w dniu 3 stycznia 2018r. w L., poprzez kopnięcie dokonała uszkodzenia mienia w postaci wgniecenia lewego błotnika w pojeździe F. (...) o nr rej. (...), powodując straty w wysokości 1659,49zł na szkodę B. R., tj. za winną występku z art. 288 § 1 kk i za to na mocy art. 288 § 1 kk przy zast. art. 37a kk wymierzył jej karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł.

Na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego B. R. kwoty 1659,49zł.

Na mocy art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 70zł oraz opłata w wysokości 200zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej B. K. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając, :

1. na zasadzie art. 438 pkt 3 kpk sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż jedyną wersją oddającą przebieg zdarzenia z dnia 3 stycznia 2018r. jest ta nakreślona przez R. N., w sytuacji kiedy to Sąd nie dostrzega konfliktu panującego na linii świadek-oskarżona przyjmując relację tego pierwszego za wiarygodną;

2. na zasadzie art. 438 pkt 3 kpk sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż to relacja świadka R. N. zasługuje na wiarygodność pomimo istnienia rozbieżności w zeznaniach pozostałych świadków;

3. na zasadzie art. 438 pkt 3 kpk sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu w sytuacji kiedy to od chwili jego rzekomego zajścia do chwili zawiadomienia E. N. jak i wykonania przez R. N. połączenia na numer oskarżonej upłynął znaczny okres czasu;

4. na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, która została wymierzona w oparciu o ustalenie znacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonej wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie wobec oskarżonej kary zdecydowanie łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonej w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Wbrew temu twierdzi w swojej apelacji obrońca oskarżonej zeznania świadka R. N. zasługują na wiarę. Ocena zeznań tego świadka dokonana przez sąd rejonowy była prawidłowa. Sam fakt, że o zaistniałym zdarzeniu poinformował swojego ojca E. oraz pracodawcę B. R. po pewnym czasie w żaden sposób nie podważa jego wiarygodności. Protokół oględzin rzeczy, dokumentacja fotograficzna oraz kalkulacja naprawy samochodu potwierdzają wersję świadka R. N.. Odnośnie rozbieżności w zeznaniach świadka E. N. z relacją R. N. sąd rejonowy wskazał, że świadek E. N. składał zeznania po upływie kilku miesięcy od zdarzenia (w dniu 7 września 2018 r.) i mógł pewnych nieistotnych szczegółów nie pamiętać, jednak pamiętał, kto dokonał uszkodzenia samochodu. Kwestia poddawania pod wątpliwość, czy świadek R. N. mógł dostrzec z okna łazienki na piętrze domu oskarżonej i zaparkowanego samochodu została przez sąd I instancji wyjaśniona, i nie budzi wątpliwości. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu z art. 288 § 1 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń

sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonej karę zastosował przepis art. 37 a kk i wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 40 zł każda nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przypomnieć należy, że przestępstwo z art. 288 § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Wymierzając oskarżonej karę grzywny sąd I instancji orzekł karę wolnościową i nie zasługuje na uwzględnienie zarzut, że kara ta jest rażąco surowa. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki pozytywne dotyczące oskarżonej tj. dotychczasową nie karalność.. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonej i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 pkt 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki